

Miljana Cunta

Pesmi

Potem

Ostra sapa diha se zapiči
v vrat kot žebelj zime. Telo
je ubito in cunja za prah.
Razmetana po prostoru
iščem svoj utrip. V kote
sobe so zalučani izdihi,
vračajo se v usta kot vzdih:
tako se rodi, vselej na način
strasti, ta smrt v zlati culi.
Da s pesmijo, potem,
počije noč med nama.

Vrata

Ne preostane nič,
ko zaloputneš vrata.

Znotraj je zunaj
in zunaj je noč.
Olesenelo je
čakanje trka,
ugreznjen v predpražnik
je korak.
Iz shrambe že zaudarjajo
spomini,
kava se hladi.
Vrata težka sredi stene
režejo napol:
telo, ki se ugnezdi,
in misel, ki odleti.
Na steni glasno zamolči
zadržani čas.

Nič preostane,
ko zaloputneš vrata.
Zunaj je znotraj
in znotraj je noč.

Vprašanje

Ko te zvečer, tik preden zaspim,
vprašam, kdo si
in kdo te je spustil v moj dom,
se nasmehneš.

Sanjam o velikih vratih,
kakor knjiga se razpirajo
v domovanje.
Slišim tvoj glas,
ki oživlja meni neznane
črke. Z vsem telesom
se naslanjam na platnice,
a pred vrati sem
majhna in šibka.
Kako, majhna in šibka,
ubranim naj tišino?

Prepotena se zbudim
in ti še vedno tu.
Spet vprašam te, kdo si
in kdo te je spustil v moj dom,
a se nasmehneš,

misliš, da govorim v snu.

Obisk

Bronasta vrata
med hrupom in tišino,
nenadoma pretežka
za četvero rok.

Ko zlomiva pečat,
oslepiva od kadila.
Predse mežikava,
se spotikava ob rob
orgelskih glasov.
Drug drugega loviva
ljubeče in predano,
a sram naju veže
kot premajhen kos obleke,
ko dvigava obraza proti
stropu z angeli.
Vsi razen naju
sklanjajo glave.
Prestopava se kot berača
po zasneženih hrbtih cest,
nazadnje morava
iz mraza ven.

Bronasta vrata
med tišino in hrupom,
tesnobno lahka
za četvero rok.

Izlet

Reče se otok,
a je gora, ki kaže svoj obraz
soncu in zvezdam.
Po njeni glavi se sprehajamo,
enoglava množica
s fotoaparati, v usta nosimo
lokalne dobrote, okoli vratu si ovijamo
unikatne izdelke
in razgaljamo svoja telesa.

Reče se telesa,
a to so razdalje med osončji
moči in predaje.
Z žimnatimi vrvmi
povezujemo nezdružljivo,
kakor fižol s preklo,
da se privadi bližine.

Reče se bližina,
a je le zdrs
besede po toboganu želje
do prve plime
na otoku,
kjer se lahko proti večeru
končno v miru okopaš

sam.